

Bir Gün Sen de Yaşlanacaksın

– M.Nihat Malkoç · 11 Ocak 2011

Hayat değişik etaplardan oluşmuş bir yol güzergâhıdır. Bu yolda bazıları yürür, bazıları koşar, bazıları ise sürünür. Herkes gücüne göre hareket eder. Gücsüzler ve yaşlılar hep gerilerde kalır. Şair Ahmet Haşim ömrü bir merdivene benzeterek şöyle demişti:

"Ağır, ağır çıkacaksın bu merdivenlerden,
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak
Ve bir zaman bakacaksın semaya ağlayarak..."

Hepimiz bu hayat merdivenlerini bir bir çıkıyoruz. Yükseldikçe görüş alanımız artsa da nefesimiz de o oranda azalmaktadır. Her merdiven, dermanımızı eksiltmekte, takatimizden çok şey alıp götürmektedir. Yorulsak da, daralsak da bu merdivenin en üst basamağına çıkıncaya kadar yükselişimize devam edeceğiz. Yükselirken de güneş rengi hükmündeki hatıralarımızı beraberimizde götüreceğiz. Bunlar bazen bizi sevindirecek, fakat çok kere de üzecektir. Çünkü mazinin ihtişamı hâlin acizliği karşısında hep üste çıkacaktır. Mevcut durum bizi üzmeğe, yormaya, içimizdeki melali artırmaya fazlasıyla yetecektir. Vakit gelecek mevcut manzara karşısında semaya yaşlı gözlerle bakmak durumunda kalacağız.

Aynalar gençlere huzur verirken, yaşlılara korku salar. Şakaklarımızdaki beyazlar ve alnımızdaki kırışıklar üstümüze abanan yılların ürktütücü çehresini gösterir. Gerçi her yaşın kendine göre bir güzelliği olduğu gerçeğini de kabul etmek gerekir. Yaşlılık ağır bir yük olsa da, manevi açıdan bakınca kötü bir şey olmadığı görülür. Bu yaşlar bir anlamda ömrün hasat mevsimidir. Çocuklar ve torunların mürüvvetleri görülür, onların başarılarıyla gururlanılır. Çalışmaya ara verdiğimiz için bedenimiz dinlenir. Şiirimizin büyük şahsiyetlerinden Cahit Sıtkı Tarancı yaşlanmayla beraber bedenimizde ve ruhumuzda meydana gelen değişimleri hüznü bir edayla "Otuz Bey Yaş" adlı şiirinde bakın nasıl dile getiriyor:

"Şakaklarıma kar mı yağdı ne var? Benim mi Allahım bu çizgili yüz? Ya gözler altındaki mor halkalar? Neden böyle düşman görünürsünüz, Yıllar yılı dost bildiğim aynalar? Zamanla nasıl değişiyor insan! Hangi resmime baksam ben değilim. Nerde o günler, o şevk, o heyecan? Bu güler yüzlü adam ben değilim; Yalandır kaygısız olduğum yalan." Yaşlanmak nihai kaderimizdir, ondan kaçış ancak erken ölmekle mümkündür.

Bu da sanırım tercih edilen bir durum değildir. Madem yaşlanmaktan kaçış yok, o zaman bu yeni halimize alışmak gerekir. Gerçi bedenimizin fiziki olarak yaşlanmasına ruhumuz da kendince destek oluyor. Yani ruh bu yeni duruma göre değişiyor, başkalaşiyor. Hissiyatımız yaşlılığı kabul edecek hale bürünüyor. Eğer bedenle ruh bu hususta denge içerisinde hareket etmezse psikolojik sıkıntılar baş gösterir. Ruh, beden bu değişmiş halini kabul etmede zorlanır. Yaşlılığa alışmak çok kolay bir şey değildir. Yaşlanan insanlarda ihtiyarlığın getirdiği fiziki olumsuzluklarla beraber, ölüm korkusu da

sıkıntı teşkil eder. Allah'a ve ahiret gününü inananlar bu korkuyu hissetmezler. Bilirler ki ölüm yok oluş değil, kulluk vazifesini tamamlamış olmayla birlikte verilen bir çeşit berattır. Ne mutlu nurlu berat alabilenlere!... Eskiden toplumumuzda geniş aile vardı. Günümüzde yaşlılar ayrı evlerde bir başına oturuyorlar. Evlatlar anne babalarını başlarından savıyorlar. Huzurevlerinde binlerce anne baba, çocuklarının sevgisinden uzak ömür törpülemektedir. Bu, Müslüman Türk toplumuna yakışmıyor. Fazla söze ne hacet... Herkes ettiğini bulur. Ne ekerseniz onu biçersiniz.